

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **CRYTEX, s.r.o.**, IČ 262 07 672, se sídlem Vrtičová 277/11, Praha 5, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** (původně: Finančnímu ředitelství v Praze) se sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 1. 2011, čj. 517/11-1300-204964, čj. 518/11-1300-204964, čj. 519/11-1300-204964, čj. 520/11-1300-204964,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši 487,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedených v záhlaví.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 1. 2011, čj. 517/11-1300-204964, bylo změněno rozhodnutí - platební výměr vydaný Finančním úřadem v Říčanech dne 26. 10. 2009, čj. 110629/09/059912201119, tak, že prvostupňovým rozhodnutím vyměřená daň z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2008 ve výši 385.282,-Kč se mění tak, že nově vyměřená částka daně činí 44.149,-Kč.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 1. 2011, čj. 518/11-1300-204964, bylo změněno rozhodnutí - platební výměr vydaný Finančním úřadem v Říčanech dne 26. 10. 2009, čj. 110643/09/059912201119, tak, že prvostupňovým rozhodnutím vyměřená daň z přidané hodnoty za zdaňovací období srpen 2008 ve výši 225.130,-Kč se mění tak, že nově vyměřená částka daně činí 44.149,-Kč.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 1. 2011, čj. 519/11-1300-204964, bylo změněno rozhodnutí - platební výměr vydaný Finančním úřadem v Říčanech dne 26. 10. 2009, čj. 110655/09/059912201119, tak že prvostupňovým rozhodnutím vyměřená daň z přidané hodnoty

za zdaňovací období září 2008 ve výši 173.385,-Kč se mění tak, že nově vyměřená částka daně činí 44.149,-Kč.

Rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 27. 1. 2011, čj. 520/11-1300-204964, bylo změněno rozhodnutí - platební výměr vydaný Finančním úřadem v Říčanech dne 26. 10. 2009, čj. 110661/09/059912201119, tak že prvostupňovým rozhodnutím vyměřená daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2008 ve výši 446.350,-Kč se mění tak, že nově vyměřená částka daně činí 44.149,-Kč.

Žalobce ve lhůtě pro podání žaloby vznesl proti žalobou napadeným rozhodnutím pouze tyto žalobní námitky:

„Finanční ředitelství v Praze vycházelo při stanovení z nesprávných a zkreslených údajů, poskytnutých mu PČR, Správy Středočeského kraje, z neoprávněně zabavených písemností, počítačů a paměťových nosičů, přičemž žalobci bylo znemožněno prokázání správných údajů. Místní šetření správce daně u Policie ČR je tak zatíženo nezákonným postupem a použitím pouze některých vybraných údajů. Přitom je daňovému subjektu neprávem vytýkáno, že neunesl důkazní břemeno.

Odvolací orgán pak zcela nezákonně stanovil daň pouze a jedině za pomůcek, které má k dispozici pouze od Policie ČR.“

V závěru žalobce navrhl, aby žalobou napadené rozhodnutí soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě k tvrzení žalobce, že žalovaný nezákonně stanovil daň na základě pomůcek, které měl k dispozici pouze od Policie ČR a přitom nevzal v úvahu prokázaná přijatá daňová plnění na vstupu, uvedl, že žalovaný stanovil daňovou povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až říjen 2008 za použití pomůcek vzhledem k tomu, že daňový subjekt neprokázal svá tvrzení uváděná v jím podaných daňových přiznání za tato období, ačkoliv k této povinnosti jej zavazoval tehdy účinný § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků a k prokázání skutečností v přiznání uváděných byl správcem daně vyzván. V důsledku toho pak nebylo správcem daně vůbec možno stanovit daňovou povinnost prostřednictvím, jinak preferovaného, dokazování (§ 31 odst. 1 až 4 zákona o správě daní a poplatků). Proto nezbylo žalovanému než stanovit daňovou povinnost za použití pomůcek. O tomto postupu byl žalobce informován písemností č. j. 6667110-1200-203424 ze dne 13. 12. 2010, přičemž proti použité metodě stanovení základu daně neprotestoval. Jako pomůcek pak žalovaný použil údaje a skutečnosti, které vyplývaly jak z rozhodnutí celního úřadu o propuštění zboží do celního režimu (jednotný správní doklad - JSD), tak žalobcem vydané či přijaté doklady zjištěné žalovaným a též informace zjištěné z výstupu systému Mezinárodní administrativní spolupráce při správě **DPH** (VIES).

Při takto stanovené daňové povinnosti žalovaný neopomněl ani přihlédnout k okolnostem představujícím odvolatelovy výhody. Na základě výše uvedených skutečností žalovaný navrhuje, aby soud žalobu zamítl.

V replice doručené soudu dne 6. 4. 2012 žalobce uplatnil další konkrétní skutkové důvody v žalobě neuplatněné, když pod bodem 1. až 3. tvrdil, že správce daně měl přihlédnout ke konkrétnímu uplatněnému nároku na odpočet daně za přijatá zdanitelná plnění prokazovaná daňovým přiznáním na DPH za únor 2008 a nevzal v úvahu prokázaný vývoz zboží v dubnu 2008, dále žalobce tvrdí, že k celnímu dovozu za rok 2008 nedošlo. Současně k tvrzením (bod 4.) vzneseným v žalobě uvedl, že policie mu „urputně brání v pořízení seznamu věcí, které

mají být vráceny“ a existenci účetních dokumentů nezákonně zabavených údajně potvrdilo i Policejní prezidium, a jako důkaz v kopii předložil „korespondenci s orgány PČR“. Soud poznamenává, že k tomuto podání žalobce přiložil pouze „Odpověď na žádost“ ze dne 9. 3. 2010, odeslané Generálním ředitelstvím cel jednateli žalobce.

Dne 9. 10. 2012 bylo soudu doručeno „jako důkazní materiál“ kopie rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2012, čj. 2 Afs 42/2012-30, ve věci CRYTEX, s.r.o., týkající se platebních výměrů na daň z příjmů za zdaňovací období prosinec 2006 až květen 2007 a srpen, říjen a prosinec 2007, vydaných Finančním úřadem dne 12. 12. 2008. Žalobce poukazoval na odůvodnění rozsudku, z nich vyplývá, že se Nejvyšší správní soud přiklonil k tvrzení žalobce, že doručení platebních výměrů přímo žalobci nebylo účinné, když žalobce prokázal své zastupování zmocněncem.

Dne 10. 11. 2014 bylo soudu doručeno vyjádření žalovaného k poslednímu podání žalobce, v němž žalovaný zdůraznil, že námitka nesprávného doručování písemností vydaných správcem daně v rámci vytýkacích řízení nebyla v žalobě datované dnem 6. 4. 2011, téhož dne doručené Městskému soudu v Praze, resp. ve lhůtě pro podání žaloby, jakkoliv uplatněna, pročež uvedené doplnění žaloby, doručené Městskému soudu v Praze až dne 9. 10. 2012, je dle názoru žalovaného nepřipustným rozšířením žaloby ve smyslu ust. § 71 odst. 2, věta třetí zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.). Navíc k věcné stránce žalovaný uvedl, že žalobce existenci plné moci pro pana L. P., kterou měl být pan L. P. zmocněn k zastupování žalobce, společnosti YXELL, s.r.o. a pana RNDr. Ing. P. K., DrSc., a která měla být Finančnímu úřadu v Říčanech předložena dne 5. 9. 2005 v rámci probíhajících daňových řízení nikterak nenamítal, až s několikaletým odstupem poukázal na existenci této plné moci. Žalovaný v jiné právní věci vedené zdejším soudem prověřil existenci plné moci ze všech spisů, kde vystupuje jednatel žalobce a zjistil, že ji neeviduje v listinné podobě a není ani obsažena v sestavě písemností došlých Finančnímu úřadu v Říčanech dne 5. 9. 2005, kterou jako neveřejnou část spisu přiložil v kopii soudu spolu s tímto vyjádřením. Žalovaný uvedl, že rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci nelze použít, neboť jím soud reagoval na jinou skutkovou situaci, v níž neměl v dispozici předmětnou sestavu - Výpis došlých běžných písemností.

V rámci nařízeného jednání žalovaný setrval na svém stanovisku vyjádřeném v písemném podání; žalobce se z účasti na jednání omluvil a o odročení jednání nepožádal.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Nejdříve se soud zabýval vymezením rámce přezkumu žalobou napadených rozhodnutí neboli vymezením tzv. žalobních bodů, jelikož žalobce po lhůtě pro podání žaloby uplatnil další námítky, a to v podáních doručených soudu dne 6. 4. 2012 a dne 9. 10. 2012.

Smyslem uvedení žalobních bodů [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat (shodně Nejvyšší správní soud v rozhodnutí čj. 4 As 3/2008-78, ze dne 24. 08. 2010).

Žalobní bod pak v sobě musí obsahovat skutkové a právní důvody nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Ve lhůtě pro podání žaloby žalobce uplatnil žalobní bod, v němž uvedl, že Finanční ředitelství v Praze vycházelo při stanovení z nesprávných a zkreslených údajů, poskytnutých mu PČR, Správy Středočeského kraje, z neoprávněně zabavených písemností, počítačů a paměťových nosičů, přičemž žalobci bylo znemožněno prokázání správných údajů. Místní šetření správce daně u Policie ČR je tak zatíženo nezákonným postupem a použitím pouze některých vybraných údajů. Přitom je daňovému subjektu neprávem vytýkáno, že neunesl důkazní břemeno. Odvolací orgán pak zcela nezákonně stanovil daň pouze a jedině za pomůcek, které má k dispozici pouze od Policie ČR. Žalobce tedy tvrdí, že při vyměření daně finanční orgány vycházely pouze z vybraných důkazů poskytnutých jim policií, v důsledku čehož žalobce nemohl unést důkazní břemeno.

V námitkách uvedených v podáních doručených soudu 6. 4. 2012 (v bodu 1 až 3) a 9. 10. 2012 vznáší žalobce další konkrétní skutkové důvody nezákonnosti žalobou napadených rozhodnutí, proto je soud vyhodnotil jako další žalobní body, přičemž se nejedná o pouhé doplnění právní argumentace vztahující se k žalobnímu bodu ve lhůtě pro podání žaloby uplatněnému.

Podle ust. § 71 odst. 2, věty třetí s.r.s. může žalobce rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ve svém usnesení ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78 zdůraznil, že lhůta stanovená v § 71 odst. 2 větě druhé a třetí dopadá především na případy, kdy žalobce doplní vedle již v žalobě obsažených další (nový) žalobní bod, ale samozřejmě i na případy, kdy v žalobě neuvedl žalobní bod žádný. Účelem koncentrace žalobních bodů dané lhůtou pro jejich uplatnění je zabránění možnosti vytvoření překvapivých situací a nejistoty, proto časovým fixováním základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu správního rozhodnutí, je zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení.

Z uvedeného důvodu se soud námitkami uplatněnými v podání ze dne 6. 4. 2012 uvedenými pod body 1. až 3. nemohl zabývat.

Rovněž se nemohl zabývat ani námitkou uplatněnou v podání ze dne 9. 10. 2012, v níž žalobce tvrdí, že „všechny dodatečné platební výměry byly vyměřeny nezákonně, a tudíž neměly a nemají právní účinnost.“, kromě toho, že se jedná o námitku nedostatečně konkrétní, je nezpůsobilá přezkumu také pro její uplatnění po lhůtě pro podání žaloby.

Soudu tak zbylo k přezkoumání pouze žalobní tvrzení, že při vyměření daně finanční orgány vycházely pouze z vybraných důkazů poskytnutých jim policií, v důsledku čehož žalobce nemohl unést důkazní břemeno.

Žalobní námitku soud neshledal důvodnou.

Ze správního spisu vyplývá, že správce daně žalobce výzvou dle § 43 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „d. ř.“), vyzval k prokázání skutečností uvedených v daňovém přiznání. Žalobce na výzvu reagoval (sdělení ze dne 23. 2. 2009) tak, že se má správce daně obrátit na policii ČR neboť všechny účetní doklady jim dne 7. 11. 2008 vydal, čímž je další činnost společnosti znemožněna. Správce daně provedl na Policii ČR Krajském ředitelství policie Středočeského kraje, SKPV OHK, 1. oddělení, Na Baních 1304, Zbraslav, šetření při kterém bylo zjištěno, že se u této složky policie nenachází listinné materiály, které by souvisely se zahájeným vytýkáčím řízením na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec až říjen 2008 (viz protokoly č. j.32105109/059931107116 ze dne 16. 3. 2009, č. j. 33548/09/059931107116 ze dne 18. 3. 2009). Policejním orgánem bylo správci daně také sděleno, že žalobce byl několikrát (poprvé 23. 1. 2009) vyzván k převzetí zajištěných věcí. S tímto zjištěním správce daně byl žalobce seznámen písemností č. j. 65855/09/059931107116 ze dne 11. 5. 2009. V písemné odpovědi ze dne 27. 5. 2009 na toto sdělení žalobce uvedl, že „tvrzení PČR - Krajské ředitelství SKPV o tom, že zajištěné materiály v listinné podobě neobsahují žádné účetní a daňové doklady se nezakládá na pravdě a přímo odporuje protokolu PČR a jiným důkazům, o nichž bude muset rozhodnout soud.“ Žádné důkazy potvrzující toto žalobcovo tvrzení, ani důkazní prostředky prokazující údaje uvedené v daňovém přiznání žalobce nepředložil.

Dne 26.10.2006 byla vydána prvostupňová rozhodnutí.

V odvolání žalobce tvrdil, že mu bylo znemožněno prokázat rozhodné skutečnosti z důvodu zadržování dokumentů policií.

Odvolací orgán v rozhodnutí poukázal na skutečnost vyplývající ze spisového materiálu, že policejní orgán již dne 20. 1. 2009 vydal usnesení o vrácení veškerých listin a dne 16. 2. 2009 a dne 18. 2. 2009 o vrácení všech počítačů a datových nosičů.

V odpovědi policie ČR ze dne 7. 10. 2009 je uvedeno, že od 28. 5. 2009 do 29. 5. 2009, tj. od nabytí právní moci výše uvedených usnesení o vrácení věci žalobce nevyužil svého práva převzít zajištěné věci.

Soud proto musí shodně s žalovaným konstatovat, že Policie ČR vrátila žalobci zajištěné věci a skutečnost, že této možnosti žalobce nevyužil, jde k jeho tíži, není proto na pravdě se zakládající tvrzení, že v důsledku zabavených dokumentů nemohl unést žalobce břemeno dokazování v daňovém řízení.

Pokud jde o žalobní námitku poukazující na fakt, že správce daně vycházel „z nesprávných a zkreslených“ údajů pořízených od Policie ČR, žalobce nekonkretizuje, které údaje, popř. důkazy, má na mysli, aby toto tvrzení bylo možno přezkoumat, nadto nutno zdůraznit skutečnost, že Písemností ze dne 13. 12. 2009 byl žalobce seznámen se způsobem stanovení daně za pomoci pomůcek a současně byl informován, jaké pomůcky budou použity, žalobce k tomuto oznámení ničeho nenamítal a na písemnost ani jinak nereagoval.

Tvrzení žalobce, že policie se „urputně brání v pořízení seznamu věcí, které mají být vráceny“ není pro věc relevantní, neboť z výše konkretizovaných podkladů nacházejících se v správním spise vyplývá, že již usnesením ze dne 20. 1. 2009 vyzval policejní orgán žalobce k převzetí zajištěných věcí, a o převzatých věcech si žalobce mohl pořídit seznam. Navíc v správním spise se nachází seznam věcí zajištěných policií zpracovaný jako znalecký posudek č.

1/2009, z kterého vyplývá, že účetní dokumenty vztahující se k zdaňovacímu období červenec až říjen 2008 nebyly mezi zajištěnými dokumenty. Pokud jde o soudu údajně předložený důkaz - „korespondenci s orgány PČR“, z kterého má vyplývat, že byly žalobci zabaveny účetní doklady, nic takového žalobce soudu nepředložil, s podáním doručeným soudu dne 6. 4. 2012 předložil pouze kopii „Odpověď na žádost“ ze dne 9. 3. 2010, odeslané Generálním ředitelstvím cel jednateli žalobce, z které žalobcem tvrzená skutečnost nevyplyvá.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s.

Žalobce, jenž v řízení nebyl úspěšný, nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Žalovaný v řízení úspěšný byl a náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Tyto náklady spočívají v nákladech spojených s ústním jednáním před soudem, a to cestovně pověřeného zaměstnance žalovaného autobusem 420,- Kč, a stravné pověřeného zaměstnance ve výši 67,- Kč. Proto soud přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení ve výši 487,-Kč.

Jako nedůvodný soud shledal požadavek žalovaného, který s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13 žádal, aby mu soud přiznal na nákladech řízení také paušální náhradu coby nákladů hotových výdajů za 3 úkony po 300,- Kč tj. 900,- Kč. Soud je totiž přesvědčen o tom, že závěry citovaného nálezu na žalovaného, který v řízení vystupuje jako správní orgán státu, nedopadají. Ústavní soud v citovaném nálezu vycházel ze specifického účelu civilního procesu s tím, že se snažil vyřešit nerovné postavení „zejména chudých a právně nevzdělaných jednotlivců při uplatňování jejich práva na přístup k soudu“. Z toho je patrné, že ústavní soud řešil přiznání paušální náhrady za zcela jiných podmínek. Nelze totiž odhlédnout od toho, že žalovaný jako správní orgán disponující skupinou právních odborníků v řízení před správním soudem obhájí závěry svých vlastních rozhodnutí, to znamená, že je ve zcela odlišném postavení nežli žalovaný v civilním řízení. V souladu s ustálenou soudní judikaturou soudy ve správním soudnictví nepřiznávají žalovaným správním orgánům právo na náhradu nákladů řízení ani v případě, kdy je správní orgán zastoupen advokátem, právě s ohledem na to, že obhajoba vlastního rozhodnutí je předmětem činnosti správního orgánu a přiznat náhradu nákladů by bylo možné pouze v případě, že by správní orgán prokázal, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné činnosti. O to víc to platí pro vztah k požadavku úhrady pouze paušální náhrady.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. listopadu 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová